

ченіе на рѣчта, и показватъ валнуванія на чувствата на писателя. Нашитѣ чувствованія сѣ твърѣ разнообразны, и не е възможно човекъ да улови съ думы сичкитѣ имѣ отраженія; тѣ сѣ достъпны само на музиката; за туй и фигурирѣ, като обрати на рѣчта, въ които са изразяватъ силны нѣкои чувствованія или страсти, сѣ различни, тѣй щото невъзможно е да са прѣброиѣтъ. Но и нѣма потреба отъ подробно исчитанье сичкитѣ формы на рѣчта, въ които са откриватъ движеніята на чувството: да чувствуваме и да изразяваме чувствуваніята си — учи самата природа. Едно произведение цѣло проникнато отъ дълбоко чувство и въ душата на читателитѣ и слушателитѣ възбужда най-живо съчувствіе, а рѣчта не разваля обыкновеннитѣ формы на изразеніето; въ друго произведение, на опаки сѣко изразеніе бива замысловато, но не трогае читателя, защото не е сгрѣто съ искрено чувство. Можемъ да речемъ, че колкото е по-высока мисльта, колкото е по-силно чувствованіето, толкова по-просто бива изразеніето и толкова по-дълбоко остава въ душата на читателя: «Чувствувай, казва Державинъ, — и другитѣ ще чувствувать! Пропливай слъзы — и другитѣ ще плачѣтъ; само отъ възклинаніето на сърцето раздаватъ са грѣмове!» Извѣстниятъ Рускый литераторъ Карамзинъ изобразилъ е даже отъ какво свойство трѣба да бѣждѣтъ чувствованіята, съ които прилича да са храни душата на писателя въобще: «Творецътъ сѣкогы са изобразява въ своето твореніе и често противъ волята си. На-праздно лицемѣрѣтъ мисли да измами читателя или слушателя и подъ златата одѣжда на высокы думы да скрие желѣзното си сърце; напраздно той бы говорилъ за милосърдіе, за състраданіе и добродѣтели: сичкитѣ неговы възклинанія сѣ студены, безъ душа, безъ животъ, и никогъ еверный пламъкъ нѣма да са излѣе въ нѣжната душа на читателя.» При-